

gifterne til omtrent 63,000, og noget, der kaldes almindelige Udgifter, til 37,000 Kr. o. s. v.; der maatte sikkert ved forandret Administration kunne indvindes Beparelser, men meget vilde det vel ikke blive. Derimod maa jeg maasse henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa det Forhold, at alt Salg fra vore Statskove skal foregaa ved Auktion, og at der er et bestemt Reglement for, hvorledes alle Effekter i vore Kove, ligegyldigt hvor de ligge, skulle sorteres. Følgen heraf er, at de, der have Ansvar for Distrikterne, nemlig Skovriderne, ere baade helt ude af Stand til at tage Hensyn til Konjunkturerne og til at tage Hensyn til de lokale Forhold. Fordringerne i de forskellige Egne ere forskellige, men alt skal sorteres ens overalt, alt skal sælges ved Auktion, og Følgen deraf er, at i Eks. Kjøbenhavnerne, som forbruge til Savstærerier store Masker af Savtræ, henvende sig ikke til Statskovene, men søge for en stor Del deres Forbrug i Udlandet. En større Savværksejer kan ikke være tjent med at tage ud i Statens Kove til Auktioner, dels fordi han maaste ikke har Tid dertil, og dels fordi Materialet ikke er sorteret saaledes i Statens Kove, som han har Brug for det. Derfor det tillodes Skovriderne at staa mere selvstændig og sortere efter de lokale Krav, tillodes dem at sælge underhaanden, er der ingen Tvivl om, at Statens Kove kunde komme i Forbindelse med Forbrugerne paa langt heldigere Maade og kunde opnaa langt betydeligere Priser. Nu er Forholdet dette, at det endogaa er forbudt Skovriderne at sælge underhaanden, i alt Fald skulle de først indhente Sanction hos Ministeren, eventuelt hos Overførsteren. Det er en Selvfølge, at en Køber, som henvender sig til en Skovrider, ikke har Tid til at vente paa, naar det Omskøbsdepartement, som kaldes Overførsteren eller Forretningsgangen i Ministeriet tillader, at der endelig indløber et Svar paa hans Bud. Deraf er Følgen, som jeg nævnte, at de store Forbrugere ikke henvende sig til Statskovene, men for en stor Del gaa til Udlandet, og ved Statens Forretningsgang staves der altsaa en betydelig Konkurrence fra Udlandet her i vort Land. Jeg tror, at det vilde være heldigt, hvis der overlodes Skovriderne en større Handelsfrihed. Samtidig vilde det vistnok ogsaa være heldigt, om man for at fremme en saadan bedre Forretningsgang, blev lovt det store Omskøbsdepartement, som kaldes Overførsteren. I Virkeligheden have de intet andet at gøre end at være Budbringere mellem Ministeriet og de ansvarshavende Skovridere eller, hvis de tiltage sig større Myndighed end

denne, vil det kun sige, at de gribe forstyrrende og hemmende ind i den Virksomhed, som Skovriderne skulle udøve, og vel at mærke, de gribe hemmende ind i den Mand's Virksomhed, som dog i sidste Instans har hele Ansvar for sit Distrikts Fremgang og Trivsel. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister vilde have Opmærksomheden henvendt paa, om der ikke kunde staves en heldigere Ordning af alle disse Forhold, baade administrative og lokale. — Jeg vil henpege paa en anden Ting for Skovridernes Vedkommende. De ere til Dels lønede med Procenter, men med den mærkelige Bestemmelse, at de have 2 pCt. af alt, hvad der sælges fra Distriktet ved Auktion, dog kun indtil en bestemt Sum. Saa snart de have naaet 800 Kr., hører det op. Dette giver ikke Anledning til nogen stærk Anspændelse af deres Evner, thi de 800 Kr. kunne de vel i Reglen være sikre paa i de bedre Skovdistrikter. — Der er enkelte andre Forhold vedrørende Kove, som jeg ogsaa tror, der kunde være Anledning til at pege paa. Jeg skal saaledes nævne, at mens de private Skovbrugere selvfølgelig ikke bør forlange nogen Toldbestyttelse fra Statens Side — thi Træ er jo en Livsfornödenhed for hele Befolkningen, og der kan ikke være Tale om at paalægge den Byrde i saa Henseende — saa maa de dog kunne fordrø en rimelig Støtte fra Statens Side. De private Skovejere have sluttet sig sammen i en Forening, Skovbrugsforeningen, for at finde Midler til gensidig Støtte i Konkurrencen over for Udlandet. Det var dog rimeligt, at Staten som den største Skovejers ogsaa var Medlem af en saadan Forening. Denne Forening arbejder jo, idet den arbejder for Fremme af det private Skovbrug, faktisk ogsaa til Fordel for Statskovene. Det var ikke urimeligt, at Staten for hvert af sine Distrikter meldte sig ind som Kontribuerende Medlem, og lod sig repræsentere af vedkommende Skovrider. Det var vist en billig Fordring. Der er to Midler til Fremgang, som man fra denne Skovbrugsforenings Side har søgt at bringe frem. Det ene er, at man ved at antage en fælles Agent, som kunde afslutte Handelen om større Partier, kunde tilvejebringe heldigere Forhold mellem Producenter og Forbrugere og navnlig modvirke Konkurrencen fra Udlandet. Var det unaturligt, naar man ser det tarvelige Udbytte, som Statskovene give, om disse slukkede sig hertil og benyttede Agenten. Men man maatte da naturligvis ogsaa stabe forandrede Forhold for Sorteringen i Statskovene. En anden Ting, som Foreningen har søgt at gennemføre, er at virke hen til,